

Duchovní obnova postní 2022– 2. NEDĚLE POSTNÍ REMINISCERE

Antifona REMINISCERE: Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti; ať nade mnou moji nepřátelé nejásají. Bože, vykup Izraele ze všeho soužení! (Žalm 25, 6.2b.22)

Starozákonní čtení První čtení Gn 15,5-12. 17-18

☞ **5** Vyvedl ho ven a pravil: „Pohleď na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat.“ A dodal: „Tak tomu bude s tvým potomstvem.“

☞ **6** Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost.

☞ **7** A řekl mu: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Kaldejského Uru, abych ti dal do vlastnictví tuto zemi.“

☞ **8** Abram odvětil: „Panovníku Hospodine, podle čeho poznám, že ji obdržím?“

☞ **9** I řekl mu: „Vezmi pro mne tříletou krávu a tříletou kozu a tříletého berana, hrdličku a holoubě.“

☞ **10** Vzal tedy pro něho to všechno, rozpůlil a dal vždy jednu půlku proti druhé; ptáky však nepůlil.

☞ **11** Tu se na ta mrtvá těla slétli dravci a Abram je odháněl.

☞ **12** Když se slunce chýlilo k západu, padly na Abrama mrákoty. A hle, padl na něho přístrach a veliká temnota.

☞ **17** Když pak slunce zapadlo a nastala tma tmoucí, hle, objevila se dýmající pec a mezi těmi rozpůlenými kusy prošla ohnivá pochodeň.

☞ **18** V ten den uzavřel Hospodin s Abramem smlouvu: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od řeky Egyptské až k řece veliké, řece Eufratu,

Potomstvo znamenalo pro staré Izraelity záruku budoucnosti, totiž přežití. Toto četné potomstvo slíbil Abrahamovi Hospodin, a to ze svého svobodného rozhodnutí, o zásluhách nebo odměně tu není řeči. Abraham uvěřil - a to je jediné, co sám udělal, co bylo oceněno

Samotný rituál smlouvy je pro nás tak nezvyklý, jako byl naopak pro lidi tehdejší doby samozřejmý. Rozpůlená zvířata měla znázorňovat: "tak bude naloženo s tím, kdo smlouvu nedodrží".

Dává-li Hospodin (V 18) Abrahamovi zemi, je to možné jen proto, že tato země je Hospodinova. A tedy komu on ji dá, tomu skutečně patří. Mentalita současné doby je jiná - lidé mají za to, že země (vesmír) je "nikoho" a oni si ji dobýváním přivlastňují.

Abraham ví, že má a bude mít to, co mu Hospodin daruje. Nedaruje mu ale to, co by chtěl Abraham sám, ale to, co mu Hospodin nabídl. Tato skutečnost trvá dodnes. Bůh je stále věrný, co slíbil, to splní. Když se k němu obracíme, obracíme se k tomu Bohu, který nás obdaruje tím, co nabídl a slíbil. Jestliže lidé Boží nabídky neznají, nerozumí jim, potom se stále diví, že jim Bůh nedává to, co chtějí.

Druhé čtení : Fp 3,17-4,1

- ☞ **17** Bratří, napodobujte mne. Hleďte na ty, kdo žijí podle našeho příkladu.
- ☞ **18** Neboť mnozí, o nichž jsem vám často říkal a nyní to s pláčem opakuji, žijí jako nepřátelé Kristova kříže;
- ☞ **19** jejich koncem je zahynutí, jejich bohem břicho a jejich chloubou to, zač by se měli stydět, neboť smýšlejí přízemně.
- ☞ **20** My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista.
- ☞ **21** On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit.
- ☞ **1** Moji bratří, které miluji a po nichž toužím, jste mou radostí a slávou; proto stůjte pevně v Pánu, milovaní.

Zde lze vidět novozákonní pokračování Abrahamovy smlouvy. Místo čteného potomstva je křesťanům slíben věčný život. K účasti v něm musíme být proměněni - Flp 3,21. Zaslíbenou zemí je nebe, tedy věčnost u Boha, Boží blízkost, Boží království v plnosti. Nemůžeme se tedy upínat na to, kým a čím jsme na zemi, ještě ve "své vlasti". Dosažení "skutečné vlasti" ani tady není jen naší záležitostí a naše síly by na to nikdy nestačily. Očekáváme proto Krista, který nás promění do stavu, v němž lze v novém nebi a v nové zemi žít. Proto je třeba "v Pánu stát" - on je naší jistotou, on je naší smlouvou.

Evangelium: LK 13,31-35

- ☞ **31** V tu chvíli přišli někteří farizeové a řekli mu: „Rychle odtud odejdi, protože Herodes tě chce zabít.“
- ☞ **32** On jim řekl: „Jděte a vyřídte té lišce: Hle, já vyháním demony a uzdravuji dnes i zítra, a třetího dne dojdou svého cíle.“
- ☞ **33** Avšak dnes, zítra i pozítří musím jít svou cestou, neboť není možné, aby prorok zahynul mimo Jeruzalém.“
- ☞ **34** „Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste!“
- ☞ **35** Hle, ve svém domě zůstanete sami. Pravím vám, že mě neuzříte, dokud nepřijde chvíle, kdy řeknete: Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově.“

Tváří v tvář hrozbám utrpení a pronásledování zůstává Ježíš naprosto svobodný. Pramenem jeho svobody bylo vášnivé vědomí, kým je a k čemu byl povolán. Naše doba je rovněž vášnivě hrdá na svobodu, ale není to vždy svoboda, co nás pohání ke konání velkých věcí. Naše životy jsou často řízeny strachem ze ztráty toho, co máme, což nás nakonec činí ještě ohroženějšími a zranitelnějšími.

Není pochyb o tom, že Ježíš cítil k Jeruzalému zvláštní lásku. I dnes je toto město symbolem mnohých napětí, která sužují svět.

Čtení textu

Navrhované rozdělení : čt-pá SZ text , so-po evangelium, út-čt epištola

Číst nejlépe ráno!

Zkusit si postupně (třeba každý den něco) odpovědět na tyto otázky:

O čem to čtení je?

Co se o tom ve čtení říká?

Obsahuje čtení nějaké povzbuzení, potěšení či zaslíbení?

Za jakých podmínek či okolností?

Obsahuje nějaké napomenutí či varování?

Najdu v něm příklad k následování nebo konkrétní návod k jednání?

Co říká čtení o Bohu a člověku

Zastavení během dne

Během dne si text alespoň jedenkrát znovu přečíst ale nepřemýšlet nad ním! Jen nechat Boží slovo zaznít v ústech a v srdci !